

17 november 2024 33^e zondag door het jaar: Sterretjesviering

Uit de Bijbel: vrij naar Mc. 13, 24-32

Er was eens een man, die een grote boomgaard had met daarin allerlei fruitbomen. Het waren er heel veel. En daarom had die man 10 knechten om hem te helpen bij het snoeien van de bomen en het plukken van appels en peren en nog veel meer.

Eens moest deze man op reis naar het buitenland. Hij zei tegen zijn knechten: zorgen jullie intussen maar goed voor de boomgaard en voor elkaar. Wanneer ik terugkom, weet ik nog niet. Dat zien we dan wel.

Wat zouden de knechten doen?

Een paar knechten dachten: de baas is weg. nu geloven we het wel. Op tijd beginnen met werken hoeft nu natuurlijk niet. En 's avonds eerder ophouden mag natuurlijk wel. De appels en peren groeien toch wel door. En als er eentje rijp is, valt die vanzelf wel naar beneden. Al dat plukken maakt alleen maar moe.

Een paar andere knechten dachten daar anders over. Zij dachten: Onze baas is eigenlijk een prima kerel, die ons altijd op tijd uitbetaalt en eigenlijk best een vriend voor ons wil zijn.

Wanneer nu die baas onverwacht thuis komt, wat zal hij dan zeggen over de luie en over de ijverige knechten?

Verhaal

Er was eens een sterretje. Ze wilde zo graag eens onder de mensen zijn. Ze wilde zo graag zien of sterren bij de mensen hoop kunnen brengen.....

De grote sterren vonden het wel gevaarlijk, maar het kleine sterretje zeurde net zo lang, tot ze het goed vonden.

Op een dag was het zover. Ze mocht eerst 's avonds wat dichterbij gaan kijken. En daarna een keer overdag, want dan kunnen de mensen de sterren niet zien.

De eerste avond brak aan.

De ster viel naar beneden. En ze hoorde de mensen zingen:

*Heer, wij vragen U in goed vertrouwen, wil voor ons wat hoop en vrede zijn,
wij voelen ons soms verloren, zoekend naar de hand, die ons wordt aangereikt.*

Dat klinkt niet slecht, dacht het sterretje; ze vloog terug en vertelde: de mensen zijn de hoop nog niet verloren. Ze zingen en bidden tot God en zingen: steeds maar hopen dat het goed zal komen....

De volgende dag viel het sterretje wat verder naar beneden: ze kon de mensen nu ook horen praten.

“Kijk, een vallende ster. Nu mag ik een wens doen”. De mensen waren blij met de vallende ster. Het sterretje wist natuurlijk niet wat ze wensten, maar het gaf ze hoop. En dat vond het fijn.

De volgende dag mocht het sterretje overdag naar beneden. Ze mengde zich onder de mensen. Wat ze zag, maakte hier niet altijd blij: ze kwam op plekken waar ruzie was, op plekken waar mensen arm waren, op plekken waar mensen ziek waren, op plekken waar mensen eenzaam waren en op plekken waar vluchtelingen op een kluitje zaten. Het sterretje werd verdrietig toen het dat allemaal zag. Maar toen het een beetje beter keek, zag het dat ook op die moeilijke plekken, mensen niet alleen verdrietig waren, maar ook hoopvol gestemd; ze zag dat mensen elkaar hielpen, dat mensen elkaar moed inspraken, dat mensen elkaar de hand reikten, dat mensen voor elkaar licht wilden zijn in de duisternis. En precies dat was wat het sterretje zelf ook wilde zijn: een lichtje in het donker, samen met al die andere sterren. En als je de sterren soms niet ziet, weet dan dat ze er altijd zijn.....